

SOCIETAT

Les maleïdes fascinations de la Família Manson

Les noies basteix una trama paral·lela a la història de la comuna d'en Charles Manson, famós per haver induït un total de cinc persones a matar la Sharon Tate –actriu casada amb el director de cinema Roman Polansky i en estat de vuit mesos– i set persones més les nits del 9 i 10 d'agost de 1969. Cline, però, anomena Russell el personatge que fa de líder (Manson) i se centra en les relacions entre les adolescents i postadolescents que hi conviuen, “les noies” d'allò que Manson i els seus seguidors anomenaven “la Família”. En la realitat, les noies protagonistes –i després detingudes per la seva participació en els crims– eren Leslie Van Houten, de 19 anys, Susan Atkins, de 21, i Patricia Krenwinkel, de 22, a més de Linda Kasabian, de 20, que va ser l'única penedida i testimoni de càrrec contra les altres en el judici pels assassinats.

En la novel·la les protagonistes són l'Evie, la narradora, i la Suzanne, la jove

Un dels últims fenòmens literaris als EUA, ‘Les noies’ d'Emma Cline (Sonoma, EUA, 1989), s'inspira lliurement en els assassinats de Charles Manson i les seves seguidores: la degeneració violenta d'un somni hippie que al cap dels anys encara intriga la generació més jove.

Reportatge d'Àlex Milian

Susan Atkins, Patricia Krenwinkel i Leslie Van Houten, les noies de la Família Manson. En aquesta imatge, de camí al judici que va condemnar Leslie Van Houten per dos assassinats, i a les altres dues, d'un total de set morts.

que l'atreu cap a la Família. Tots dos personatges són més joves que les veritables protagonistes de les matances i serveixen a Cline per aprofundir, furgar i remenar en les contradiccions, pors i inseguretats de les adolescents: una biòpsia que ni és superficial ni es practica amb anestèsia, sinó amb bisturí i al viu, burxant-hi, una mica a la manera del Jonathan Frazen de *Llibertat o Puresa*.

Les noies és ple de referències al món que envoltava la Família des del primer moment, algunes de molt subtils. Per exemple, abans de conèixer cap de les noies, l'Evie ja escolta la música de Paul Revere and the Raiders, el cantant dels quals havia viscut en el primer escenari dels crims, el 10050 de Cielo Drive, un any abans que hi mataren Sharon Tate.

La mateixa autora ha reconegut que ha estat durant dos anys navegant per les informacions, les imatges i els fòrums que encara recorden, idolatren o insulten Charles Manson i la Família.

El 10050 de Cielo Drive

Gairebé cinquanta anys després del cas, les connexions mentals de Charles Manson són difícils de resseguir –si és que és racional intentar-ho– però l'abundant literatura que ha generat en permet una aproximació. Una de les qüestions més fosques ha estat per què van triar la Sharon Tate, prenyada de vuit mesos, i els seus convidats. El fet és que la casa on residia Sharon Tate, el 10050 de Cielo Drive, havia estat l'avantsala d'una gran decepció per a Manson, just un any abans, quan l'edifici tenia uns altres llogaters. Charles Manson hi havia anat com a convidat del productor musical Terry Melcher –que hi residia– després de tres sessions de gravació de les cançons del guru de la petita secta. La cessió de l'estudi de gravació era un detall que Melcher tenia amb Manson per l'amistat comuna que els unia amb Dennis Wilson, el bateria de The Beach Boys, on tocava amb els seus germans Brian –que com-

ponia, cantava i tocava baix i teclats– i Carl, guitarra i veu.

En aquella festa a la casa de Melcher a Cielo Drive, Manson va sentir les últimes promeses sobre l'edició d'un disc amb les seves cançons i el seu nom a la caràtula. Posteriorment el productor es faria enrere en considerar que les cançons no eren madures, que eren encara el que s'anomenava *songs in progress*, amb la lletra a mig fer i la música per arrodonir. Terry Melcher, fill de Doris Day i casat en aquell moment amb la també actriu Candice Bergen, explicaria més tard que havia considerat “una pèrdua de temps continuar gravant amb Charles Manson” però va decidir deixar passar el temps i no dir-li-ho directament a Manson.

A pesar del canvi de llogaters, i l'arribada de la família Polansky, potser el 10050 de Cielo Drive s'havia quedat gravat, en negatiu, al cap de Manson.

El missatge apocalíptic dels Beatles

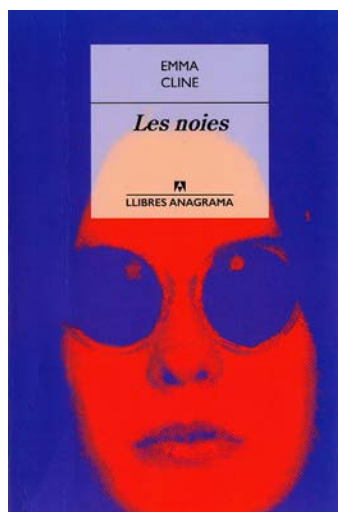
Les obsessions, filies i fòbies de Manson –sens dubte inflades pel consum de noves drogues sintètiques– es van acabar d'edificar al voltant del *White Album* que The Beatles van publicar el novembre de 1968. Una mostra d'aquesta obsessió és que, en els dos escenaris dels crims de la Família, hi van pintar amb sang “Helter Skelter”, el títol d'una de les cançons de l'àlbum blanc. En realitat el títol de “Helter Skelter” –que alguns tradueixen com ‘descontrol’, perquè també té aquest significat– fa referència a una atracció infantil que consistia en un tobogan en espiral. És per això que la cançó diu “Quan arribo a baix torno a pujar al togogan / Allà m'aturo, em giro i m'hi llanço / fins que

arribo a baix i et torno a veure / Digues, no vols que t'estimi? Baixo ràpid, però estic molt més amunt que tu / Digue'm, digue'm, vinga. Dóna'm la resposta. / Potser ets una amant però no saps pas ballar / Descontrol, descontrol (Helter skelter/ helter skelter)”. Per al racista Manson, el Helter Skelter identificava el dia que els negres s'aixecarien contra els blancs i començaria un apocalipsi que la Família havia d'aprofitar per sortir-ne reforçada.

Una de les assassines, Susan Atkins, va confessar posteriorment l'efecte que va tenir el disc dels Beatles en Charles Manson: “Cap a la tardor del 68 Charlie va començar a obsessionar-se amb la idea de l'apocalipsi, l'arribada de la fi del món i deia que podia haver vist com seria. Una vegada ens va contar que havia tingut una experiència extrasensorial fortíssima durant un viatge d'àcid, i havia vist com la societat occidental anava a desaparèixer. Preveia grans commocions socials, i deia que els negres s'alçarien contra el poder i assaltarien el Capitoli. Un cop vaig arribar de Los Angeles a

la comuna amb el nou disc dels Beatles, l'àlbum blanc, i quan el va escoltar li va produir una impressió profundíssima. Allà eren les claus de la gran revolució que acabaria amb la societat i establiria un nou ordre”, va explicar Susan Atkins. “A poc a poc, dia a dia, segons escoltàvem el disc, Charlie ens explicava cadascun dels missatges que hi havia a les cançons. Es va convertir en tota una obsessió per a ell”.

Segons explica el biògraf català d'en Manson, Mariano Muniesa, al llibre *Cadena perpetua. La historia de Charles Manson* (Quarentena, 2010), la cançó “Revolution 9” es va convertir, per a →

FASCINACIÓ VIVA. A l'esquerra, la Família Manson, segons el telefilm d'aquest mateix any *Manson's lost girls* ('Les noies perdudes de Manson'). A la dreta, l'autora de 'Les noies', Emma Cline, que va editar el llibre amb 25 anys, després de dos d'investigació.

→ Manson, en "Revelation 9". Com assenyala Muniesa, "el novè llibre de l'Apocalipsi", precisament el que comença així: "El cinquè àngel va tocar la trompeta, i vaig veure una estrella que va caure del cel a la terra; i se li va donar la clau del pou de l'abisme. I va obrir el pou de l'abisme, i d'ell va sortir fum d'un gran forn; i es van enfosquir el cel i l'aire pel fum del pou".

"Revolution 9", segons Manson, era la crida a la gran rebel·lió, molt clara i explícita quan se sentia la paraula "Rise": "Alça't". "Rise" va ser una altra de les paraules escrites amb sang en un dels escenaris dels crims.

El mateix Manson faria explícita la seva paranoica interpretació d'una altra de les cançons d'aquell disc, "Rocky Raccoon", en una entrevista concedida a la revista *Rolling Stone* el 1970: "Coon, ja ho saps, és una paraula molt utilitzada en l'argot pels negres per fer referència als mateixos negres. Hi ha un vers que diu: 'Gedeon havia marxat / I sense cap dubte va deixar la Bíblia allà / per ajudar el bon Rocky a recuperar-se'. És a dir, els Beatles van deixar un senyal, una guia, per ajudar els Rocky 'coons', és a dir, els

negres, a alçar-se, a iniciar la revolució. Recuperar-se en aquest sentit significa sublevar-se".

Els desencadenants

El fet que probablement va desencadenar l'onada violenta de la Família Manson va ser la baralla de Manson amb el camell d'un membre de la família especialment busca-raons, en Charles *Tex* Watson, que posteriorment participaria en els assassinats. A en Watson li passava la droga un afroamericà de nom Bernard Crowe i de malnom Lotsapoppa que, segons algunes fonts, era membre dels Panteres Negres. Crowe, empietat per un deute impagat de Watson, va segrestar la seva xicoteta i va trucar a Manson per amenaçar la noia i reclamar els diners. Manson es va presentar a la casa de Lotsapoppa armat amb una pistola i l'enfrontament va acabar amb el camell mort d'un tret. L'endemà els informatius de les televisions anaven plens d'informacions de la mort d'un Pantera Negra a Los Angeles i els aldarrulls que això provocaria. "Per a Charles Manson –explica Muniesa al seu llibre–, allò va significar un 'senyal' del comen-

çament de l'apocalipsi que els Beatles havien profetitzat. Si els Panteres Negres s'alçaven per venjar la mort del seu germà, llavors s'iniciaria la guerra entre blancs i negres i la fi de la civilització occidental es precipitaria".

Al cap d'un parell de mesos, Manson –obsedit com estava per l'amenaçat apocalipsi– va visitar el productor Terry Melcher, per demanar-li què passava amb el seu disc. Aquest, finalment, li va etzibar directament que el material no tenia prou qualitat alhora que li recriminava la mort d'en Lotsapoppa.

"Quan vaig sortir de l'estudi de Melcher –recordaria més endavant Manson– em sentia com el tros de merda més brut que existís a la Terra". I encara després: "Odi. Pur i simple odi. Aquell dia va acabar per a mi el món del Peace and Love,

Dies després incitava quatre persones de la família –els quatre que cabien al cotxe– a anar a Cielo Drive i matar els "porcs" –"Piggies" és una altra cançó de *White Album*. Ell es quedaria a casa, com quan l'endemà envià un altre grup a matar la família LaBianca. "Pur i simple odi". •